

Bor Kálmán (1924–2018)

2018 elején elhunyt kollégánk, Bor Kálmán irodalomtörténész, bibliográfus, könyvtáros, a szakma egyik rejtőzködő alakja.

Bor Kálmán 1924. szeptember 5-én született Baján. Iskoláit a bajai cisztercita gimnáziumban végezte, Budapesten az ELTE-n szerzett magyar–latin–szerb–horvát szakos tanári oklevelet. Pályáját az ELTE gyakornokaként, majd tanársegédként kezdte, 1952 és 1953 között az Irodalomtörténeti Dokumentációs Központ, (az Irodalomtudományi Intézet elődje) szlavista szakreferenseként dolgozott. 1956-tól 1973-ig az Irodalomtudományi Intézet tudományos munkatársa, közben 1963 és 1973 között az Intézet Eötvös Könyvtárának vezetője volt. Intézeti tevékenységéhez tartozott, hogy tagja volt a *Helikon* világirodalmi folyóirat szerkesztőbizottságának, és egy ideig technikai szerkesztőként is részt vett a folyóirat munkálataiban. Bibliográfiai munkássága keretében összeállította az *Irodalomtudományi Közleményekben* megjelent *Magyar irodalomtörténet-írás bibliográfiáját* az 1970–1974. évre vonatkozóan. 1973-tól az Országos Széchényi Könyvtár Gyarapítási Osztályán osztályvezető-helyettesként irányította a külföldi beszerzéseket, elsősorban a szláv nyelvű kiadványok gyarapítását.

Tudományos munkássága a magyar–délszláv kapcsolatok területén bontakozott ki, kiadta Vatrslav Jagić és Thallóczy Lajos levelezését (*Studia Slavica*, 1962), tanulmányt írt *A szerb iskolai színjátszás kezdetei és Pest-Buda* címmel (*Szomszédtság és közösség*, Bp., 1972), kisebb közleményekben elfeledett 16–18. századi cirill betűs nyomtatványokról adott hírt. Lektora és tudományos tanácsadója volt az Országos Széchényi Könyvtár kiadásában megjelent *A magyar irodalom és irodalomtörténet bibliográfiája 1979–1983* című sorozatnak. Utolsó munkája a Csepregi Klára társszerzőségével megjelentetett, jelképes című „*Könyvim az én fiaim*”. *Vitkovics Mihály könyvtára* című kötet (Bp., OSZK–Gondolat Kiadó, 2013, 2. átdolgozott kiad. 2014).

Súlyos betegsége miatt élete utolsó éveiben visszahúzódóan élt, de soha nem felejtette el névnapjukon felhívni régi könyvtáros munkatársait. Mindenkit számon tartott, de úgy ment el, hogy senki nem tudott róla, nem hagyott maga után jelet. Búcsúzzunk hát tőle Görgey Gábor versével:

Egyébként nem kell
sem sírkő, sem pantheon.
Ki rám gondol, attól
elég egy kavics
láthatatlan síromon.

Németh S. Katalin